

γούν (ὅτι ὁ θρασύδειλος εἶναι ἀμείλικτος μὲν διώκτης τοῦ ἀσθενεστεροῦ, ἀνανδρότατος δὲ πρὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).

ἀτυχούλλης ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. *ἀτυχος* διὰ τῆς καταλ. -οῦλλης. Ἀτυχῆς πως: Ἀτυχούλλης εἶναι ὁ κακομοίρης, δὲ δοῦ πάνε καλὰ οἱ δουλειές του. Συνών. *ἀτυχούτσικος*.

ἀτυχούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. *ἀτυχος* διὰ τῆς καταλ. -οῦτσικος. Ἀτυχούλλης, ὁ ἰδ.: Ἀτυχούτσικος εἶναι ὁ καημένος, δὲ βλέπει προκοπή.

ἀτυχῶ λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. *ἀτυχῶ*.

Εἶμαι ἀτυχῆς, δὲν ἔχω καλὴν τύχην, ἀποτυγχάνω: Ἀτυχῆσε ὁ γάμο του-ὁ ἐμπόριό του-ὁ τοῖς δουλειές του κττ.

ἀτυχωμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀτυχος* κατὰ τὰς εἰς -ωμένος μετοχάς. Δυστυχῆς: Ἀτυχωμένε μου! Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀτυχος* 1.

- **ἀτωρας** κατάλ. πολλαχ.

Ἀπεσπίασθη ἐκ Λατιν. λέξεων οἷαι *βιγλάτωρας*, *μαντάτωρας* κττ. Πβ. καὶ ΣΞανθουδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 143.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ὀνόματα ἐξ οὗς. δηλοῦντα τὸν δρῶντα, οἷον: ἀπόκρισι - ἀποκρισιάτωρας κττ.

αὐγάζω Καππ. (Σινασσ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. βγάζω Καππ. (Φάρας.) φκάζω Καππ. Παρατ. εὐγασκεν Καππ. (Φάρας.)

Τὸ ἀρχ. *αὐγάζω*.

1) Ἀκτινοβολῶ, λάμπω ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε καὶ τὸ φεγγάρι αὐγάζει, ποῦς ἔχει πόνο ὅς τὴν καρδιά καὶ δὲν ἀναστενάζει!

Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀστραποκοπῶ*. 2) Ἀνατέλλω Καππ. (Φάρας.): Βγάζει ὁ ἥλιος. Ὁ φέγγος εὐγασκεν.

3) Ἀπροσ. εἶναι αὐγῇ, ξημερώνει Καππ. (Σινασσ.) Συνών. ἀποδιεφωτίζω, ἀσπρίζω B 4, αὐγίζω 2, ξημερώνω, χαράζω.

αὐγαστήρα ἡ, ἀμάρτ. αὐκαστοῦρα Κυπρ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμάρτ. οὗς. *αὐγαστήρι*, ὁ ἐκ τοῦ ρ. αὐγάζω.

Τὸ δι' οὗ καθιστῶμέν τι οἶονεῖ διαυγές, ἡθμός, ἡ τρυπητὴ κουτάλα.

αὐγερινός ἐπίθ. κοιν. αὐγερινὲ Τσακων. αὐγερινός Λυκ. (Λιβύσσ.) αὐγιρ'νός βόρ. ἰδιώμ. ἐρινός Ἰκαρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *αὐγερινός*.

1) Ὁ λαμβάνων ὑπόστασιν περὶ τὴν αὐγὴν, ὁ τῆς αὐγῆς, ἑωθινός Μεγίστ. Πελοπν. (Μαζαίικ.)—ΔΣολομ. 121 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 9: Παροιμ. Σημερινός τσαὶ αὐγερινός (ἐπὶ τῶν ὀλίγων χρόνον διαρκούντων, δηλ. μόνον τῆς αὐγῆς) Μεγίστ. || Ποιήμ.

Νὰ ποῦ δροσόβολη | αὖρα ξυπνάει | καὶ ψιθυρίζοντας
μοσχοβολάει | ἀπὸ τὰ ἀρώματα | τὰ αὐγερινὰ

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Νὰ λέν τραγούδια αὐγερινὰ οἱ ποθοκερασμένες

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. *αὐγινός* 1, **αὐγισινός*.

2) Οὗς. κατὰ παράλειψιν τοῦ προσδιοριζομένου οὗς. *ἀστῆρ*, ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, ὡς ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὅταν λάμπη κατὰ τὸν ἀνατολικὸν ὀρίζοντα ὥρας τινὰς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποσπερίτης κοιν.: Βγήκε-πρόβαλε-φάνηκε ὁ αὐγερινός κοιν.

|| Φρ. *Αὐγιρ'νός κι 'λιτρονπόδ'* (ἀπάντησις πρὸς τὸν διηγούμενον ἀπίστευτα) Μακεδ. || Ἀσμ.

Ὅσο νὰ σκάση αὐγερινός νὰ πάη ἡ πούλεια γιόμα πολλαχ.

Βάλλει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι στήθη καὶ τὸν καθάρειο αὐγερινὸ χρυσὸ δαχτυλιδάκι

Κάρπ.

Δὲ θέλω ἐγὼ τὰ μῆλα σου τὰ κλοτσοπατημένα
μόν' θέλω τὰ ματάκια σου, τοὺς δυὸ αὐγερινούς σου

Ἡπ. (Τσουμέρκ.)

Νὰ 'ναι τὰ δυὸ ματάκια της αὐγερινός καὶ πούλεια

Πελοπν.

Ὁ ἥλιος δίνει ἐμορφιά κι αὐγερινός τῇ χάρι,
τὸ φεγγαράκι ἔδωκε ὅλο του τὸ καμάρι

Τῆλ.

Κοιμᾶται ὁ αὐγερινός καὶ ὁ ἀποσπερίτης
ποῦ ῥταν κ' ἐβασίλευσιν μέσ' ὅς τὸ δικό μου σπίτι

Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν., ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀστρομερίτης*, ἔτι δὲ συνών. *ἀστρο τῆς αὐγῆς*, *ἀστρο τῆς ἡμέρας*, *ἀστρο αὐγινός*.

αὐγῇ ἡ, κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) αὐκῇ Κύπρ. αὐκῇ Μεγίστ. αὐγῇ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) αὐζῇ Κάλυμν. ἀδγῇ Τῆλ. βγῇ Καππ. εὐῇ Καππ. (Σινασσ. Φάρας.) εὐῇ Καππ.

Τὸ ἀρχ. οὗς. *αὐγῇ*.

1) Τὸ μεταξὺ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διάστημα, ὁ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου χρόνος κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ. Φάρας. κ.ά.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δουλεύει ἀπὸ τὴν αὐγῇ ὡς τὸ βράδυ. Σηκώθηκα τὴν αὐγῇ. Σὲ περιμένω τὴν αὐγῇ ἢ ἀπὸ τὴν αὐγῇ. Ἀπὸ τὴν αὐγῇ εἶμαι ὅς τὸ πόδι κοιν. Ἐσ' κῶθα μὲ τὴν αὐγῇ Ὁφ. Τὰς αὐγὰς νὰ ῥτης Ἰκαρ. Θὰ ξυπνήσω τοῖς αὐγῆς αὐτόθ. Νὰ σηκωθῆς τσοὶ αὐγῆς, μέσ' ὅς τὰ χαλάσματα τῆς νύχτας Νάξ. Ἐτροῶν κ' ἔπιναν ὡς τοῖς αὐγῆς Σύμ. Μέσα ὅς τοῖς αὐγῆς τοῖς βαθεῖες Σίφν. Τ' αὐγῆς ἀπάνου (κατὰ τὴν αὐγῇ) Λέσβ. Τες αὐγῆς γεννᾷ ἐν' ἀγworάκι παρὰ-μορφο (ἐκ παραμυθ.) Κῶς. || Φρ. Ἀστρο τῆς αὐγῆς (ὁ αὐγερινός, ὁ ἑωσφόρος, συνών. *αὐγερινός* 2) πολλαχ. Τῆς αὐγῆς τὸ τραγούδι (εἶδος μελωδίας ἔδομένης τὰς πρωινὰς ὥρας, συνών. *αὐγινός* 3) Κάσ. Πήρανε οἱ αὐγῆς (διὰ πᾶσαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν πρὶν χαράξῃ) Εὐβ. (Κάρυστ.) Βαθειὰ αὐγῇ (αἱ πρῶται μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραι, ὄρθρος βαθῆς) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Μεγίστ. Νάξ. Σκῦρ. Βαθεῖα αὐγῇ Μέγαρ. Βαθειῆς αὐγῆς Νάξ. Βαρετὴ αὐκῇ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. || Παροιμ.

Βοηθᾷ με ἡ νύχτα κ' ἡ αὐγῇ | σὰ νὰ ἦταν μάννα κι ἀδερφή (ὅτι ἡ νυκτερινὴ ἐργασία ἀφ' ἐσπέρας καὶ τὴν πρωίαν αὐξάνει τὸ ἔργον) Πελοπν. (Κορών.)

Βοηθᾷ σε ἡ νύχτα κ' ἡ αὐγῇ | καὶ φαίνεσαι καματερὴ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν.

Ποῦ δὲ γελάση τὴν αὐγῇ, οὐδ' ὅλη τὴν ἡμέρα (συνών. ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρωὶ φαίνεται) Αἴγιν. || Ἀσμ.

Ψηλῆς ἀρχόντισσας παιδί, βαθειᾶς αὐγῆς ἀηδόνη,
ὅλος ὁ κόσμος σὲ θεωρεῖ καὶ σὲ ποκαμαρώνει

Κρήτ.

Κ' ἐκεῖ πρὸς τσοὶ βαθεῖες αὐγῆς, δυὸ ὥρες νὰ ξημερώση,
ῥχίσην ἡ κόρη κ' ἤκλαιε καὶ βαρσαναστενάζει

Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μὲ νύχτα τὸν παρὰνυχτα, ἦτον κι αὐζῇ σκοτοῦ
καὶ σιανόβρεθεν ὁ Θεὸς κι ὁ Γιάν-νης ἡτραοῦει

Κάλυμν.

Κανάτα πίνει τὴν αὐγή, μπότσα τὸ μεσημέρι
καὶ τὸ ἡλιοβασιλεμα στραγγάει τὸ βαγέρι
Πελοπν. || Καὶ μεταφ. ἐπὶ παντὸς προσώπου ἀγαπημένου
Ἰων. (Ἑρυνθ.): Ἄσμ.

Κοιμήσ', ἀστρί, κοιμήσ', αὐγή, κοιμήσου, νῆδ φεγγάρι,
κοιμήσου, χαδεμένο μου, ποῦ δὲ σοῦ λείπει χάρι.

Συνών. ἀνατολή 1 β, ἀναχάρασμα 2, χάραμα, χα-
ραυγή. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ τὴν αὐγὴν σύνηθ. καὶ
Πόντ. (Οἶν.): Σηκώθηκα αὐγή. Ξυπῶ αὐγὴ αὐγὴ (λίαν πρωὶ)
σύνηθ. Αὐγὴν αὐγὴν ἐσηκώθη Οἶν. Σηκώθηκα βαθέα αὐγὴ
(λίαν πρωὶ) Μέγαρ. || Ἄσμ.

Βαθειὰν αὐγὴν σηκώνεται, | σπουδακτικὰ μισ-σεύγει

Κάρπ. Συνών. αὐγίτσα 2. 2) Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ
γλώσσῃ, ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Θήρ.: Ἡσημάναν οἱ
αὐγὲς (ἡσημάναν = ἐσήμαναν). Συνών. αὐγικὸ 1, αὐ-
γινὸς 3. 3) Ἡ ἐπιούσα αὐγή, ἡ προσεχὴς πρωία, ἡ
αὐριον πολλαχ.: Θὰ φύγω τὴν αὐγὴ Πελοπν. Τὴν αὐγὴ ὡς
τοῖς δέκα ἡ ὥρα θὰ ῥθω Πελοπν. (Χατζ.) Νὰ μὴ σ' εὔρη
ἡ αὐγὴ, δαιμόνιο! (ἀρά) Πελοπν. (Οἶν.) Νὰ μὴ μ' εὔρη ἡ
αὐγὴ! (ὄρκος) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Φρ. Τὴν αὐγὴ (αὔ-
ριον) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τὴν εὔρη Καππ. || Ποίημ.

Βαρέν' ἡ ἀρρώστια ἀποβραδὺς καὶ τὴν αὐγὴ ἐλαφρώνει.
ΙΠολέμ. Παλ. βιολ. 126. β) Συνεκδ. ἡ ἡμέρα ΔΣολομ.
15: Ποίημ.

Ἦταν τόσοι! πλέον τὸ βόλι | εἰς τ' ἀφτιά δὲν τοὺς λαλεῖ,
ὅλοι χάμου ἐκείτοντ' ὅλοι | εἰς τὴν τέταρτην αὐγὴ

(μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας). Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὁμ. Φ
155 «ἦδε δέ μοι νῦν | ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλή-
λουθα» καὶ Νικάνδρ. Θηραΐζ. 275 «ἐννέα αὐγὰς ἡλείου».

4) Ὁ ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς μεσημβρίας χρόνος
Ζάκ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡουχ. «ἡὼς... ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς
μέχρι μεσημβρίας χρόνος». 5) Ἡ ἀνατολὴ ὡς σημεῖον
τοῦ ὀρίζοντος Κρήτ.: Κοιτάζει 'ς τὴν αὐγὴ (εἶναι ἐστραμ-
μένος πρὸς ἀνατολὰς).

αὐγιάριν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά-
ριν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 172 κέξ.

1) Πᾶν ὅ,τι λευκάζει. Συνών. αὐγός, δι' ὃ ἰδ. αὐ-
γός. 2) Τὸ εὐχερῶς διὰ τῆς πλύσεως καθαιρόμενον.

αὐγίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ.
Σινώπ. Χαλδ.)

Τὸ μεσν. αὐγίζω. Ἰδ. Κίνναμ. 205, 19 (ἐκδ. Βόννης)
«ἐσθῆς... ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθραξιν, ἠγύζετο δὲ μαργά-
ροις».

1) Πλύνω, καθαρίζω Πόντ. (Κερασ.) Καὶ ἀμτβ. λευ-
καίνομαι, καθαίρομαι, στίλβω ἐνθ' ἄν.: Εὐγισαν τὰ λώ-
ματα Τραπ. Χαλδ. Τὸ καμίσι σου ἠγύισε Οἶν. Τὰ λώματα
θέλ'νε πολλὰ σαπών' νὰ αὐγίζ'νε Κοτύωρ. || Φρ. Πλυμένος
κι αὐγισμένος (καθαρώτατος) Ἀμισ. Συνών. ἀσπρί-
ζω Β 2, ἀσπροβολῶ, ἀσπρολογῶ. 2) Ἀπροσ.
ἀρχίζει ἡ αὐγὴ, ὑποφώσκει Πόντ. (Ὁφ. Σινώπ. Τραπ.):
Ἀκόμηνο οὐτὸ εὐγισε Ὁφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐγάζω 3.

αὐγικὸ τό, Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. αὐγικὸς < αὐγὴ.

1) Ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Εἶναι
θρήσκα καὶ δὲν ἀφίνει αὐγικὸ γι' αὐγικὸ ποῦ νὰ μὴ δηγαίνῃ
Κρήτ. Πάμε 'ς τ' αὐγικὸ νὰ διαβάσω τὸν ἐξάραλμο Σίφν.
Συνών. αὐγὴ 2, αὐγινὸς 3. 2) Πληθ., ἡ ἐσπερινὴ ἀ-
κολουθία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος Κρήτ. Συνών. νυμ-
φεῖος. 3) Εἶδος μελωδίας ἄδομένης τὰς πρωινὰς ὥ-
ρας Σίφν. Συνών. τραγοῦδι τῆς αὐγῆς.

αὐγινὸς ἐπίθ. πολλαχ. βγινὸ Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ τῆς αὐγῆς, ὁ τῆς πρωίας καθόλου, πρωινὸς πολ-
λαχ.: Περίπατος αὐγινός. Δροσιὰ-ψύχρα αὐγινή. Λουλούδι αὐ-
γινό. Ὁρεα αὐγινὲς πολλαχ. Αὐγινὴ προσευχὴ (ἡ πρωινὴ ἀκο-
λουθία τῆς ἐκκλησίας) Σίφν. Αὐγινὴ στάλα δροσιὰ ΓΜαρ-
κορ. Μικρὰ ταξίδι. 109. Αὐγινὰ στοιχεῖα ΑΚαρκαβίτσ. Ζη-
τιάν. 119 || Φρ. Τ' ἄστρο τ' αὐγινό (ὁ ἑωσφόρος, συνών. αὐ-
γερινός 2) Νάξ. Αὐγινὸς αὐγινὸς μᾶς ἤρτες (λίαν πρωὶ ἡλ-
θες) Ἀθῆν. || Παροιμ. Ἐγὼ εἶμαι σημερινὸς τὸ αὐγινὸς (εἶ-
μαι προσωρινός, ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἀ-
πομακρυνθῇ ἢ ὁπωσδήποτε νὰ ἐκλείψῃ) Κύπρ. || Ποιήμ.

Κι ἀναφρουμάζουν τ' ἄλογα καὶ χλιμιντροῦν καὶ διώχνουν
τὴ σιγαλὰ τὴν αὐγινὴ π' ἀναγαλλιάζει ὁ κόσμος

ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 8.

Οὔτε τ' ἀπόσπερ' νὰ ἀηδονάκι | οὔτε καὶ τ' αὐγινὰ πουλλὰ
ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 24. Συνών. αὐγερινός 1,
*αὐγισινός. 2) Θηλ. καὶ οὐδ. οὐσ., ἡ αὐγὴ, ἡ πρωία
πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: Ξημέρωναν αὐγινὲς ποῦ ὁ ἥλιος δὲν
ἐβγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα ΓΞενοπ. Ἀναδυομέν. 159. || Ἄσμ.

Πρικὴ, πρικὴ καμπάνα σημαίνει τὸ βγινό,

πρικὴ τὴ μεσημέρα, πρικὴ τὸ σπερινὸ

(πρικὴ=θλιβερχή, μελαγχολικὴ) Ἀπουλ. || Ποιήμ.

Αὐτοῦ περνῶ σπαράζοντας κάθε αὐγινὴ καὶ δεῖλι

καὶ καίω τὴν κάθε ἐλπίδα μου σὰν ἔρημο καντήλι

ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 98.

Καὶ τ' αὐγινό σὰ λειώνουν τὰ σκοτάδια

τὸ λυτρωμό σου πρὸ θὰ διαλαλῇ

ΜΤσιριμώκ. Δεκάστ. 39. 3) Οὐδ. οὐσ., εἰς τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴν γλώσσῃ ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Κέρκ. (Ἀρ-
γυρᾶδ.) Συνών. αὐγὴ 2, αὐγικὸ 1.

* **αὐγισινός** ἐπίθ. αὐγεσινός Πελοπν. (Βρέσθ. Μα-
ζαΐκ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αὐγισι καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Αὐγινός 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γάλα αὐγεσινὸ (τὸ ἀμελγό-
μενον τὴν πρωίαν) Μαζαΐκ.

αὐγισμα τό, Πόντ. (Οἶν.) αὐγισμαν Πόντ. (Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐγίζω.

Λεύκανσις, κάθαρσις, ἀπόπλυσις ἐνθ' ἄν.: Τ' αὐγισμαν
τῇ λωματί' - τῇ σκευί' κττ. (τοῦ ἐνδύματος, τοῦ σκεύους).

αὐγίτης ὁ, Μακεδ. (Κολινδρ.) αὐγίτες Πόντ. (Κο-
τύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) αὐγίτας
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγὴ καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

1) Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ ἑωσφόρος Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Αὐγίτες
ἐξῆβεν-ἐφάνθεν Τραπ. Τὸ λίβ' ἐδκέπασεν τὸν αὐγίτην (τὸ
σύννεφο ἐκάλυψε τὸν ἑωσφόρον) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ὁ πρόσωπο σ' ἦλεν ὁμάζ', τ' ὁμμάτᾱ σ' τὸν αὐγίτην
Σταυρ.

Ἐσὺ ὁμάεις τὸν ἥλιον, τ' ὁμμάτᾱ σ' τὸν αὐγίτην,

ἐκαψες καὶ ν-ἐμάντσες με, νὰ μὴ πᾶς 'ς σὸ Σταυρίτην

(Σταυρίτες=Σεπτέμβριος) Κρώμν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον
Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης.

2) Μεταφ. ὁ τὴν αὐγὴν ἐγειρόμενος Πόντ. (Οἶν.) 3)
Εἶδος μύκητος Μακεδ. (Κολινδρ.)

αὐγίτσα ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ. Μέτρ.) Κάρπ. Κε-
φαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) κ.ά. βγίτσα
Καππ. (Φάρας.) εὐίτσα Καππ. (Σινασσ. Φάρας.) εὐί-
τσια Καππ. (Φάρας.) αὐίτσα Καππ. (Φάρας.)

